

Rosťa "Osel" Bezděk

PRÍBEH FANZINU

OSLÍ UŠI

Príbeh časopisu OSLÍ UŠI.

V roku 2013 sa mi podarilo skontaktovať sa s Rosťom "Oslom", Bezděkom, vydavateľom starého punkového fanzinu OSLÍ UŠI.

Poslal som mu mailom niekoľko otázok, ktoré sa týkali vydávania toho plátku. Zaujímali ma podmienky a okolnosti vzniku jedného z najlepších fanzinov ktoré v priestore ČSSR existovali a on mi svižne poslal odpovede. Spracoval som ich do podoby príbehu.

Mišo

"Ahoj Mišo, posílám odpovědi... problémem není odpovědět, ale jak to celé pojat, nevím, do jaké míry tě celá věc až tak zajímá. Zde:

Motto:

"It s just work,
all that matters is work."

("Prostě práce.
Jediné na čem záleží je práce.")

Andy Warhol (Lou Reed: "Work" from "Songs for Drella" album)

Odhaduji, že v roce 1988, plus mínus nějaký ten pátek, rozprášili slepičí prdýlky tehdejšího establišmentu časopis Vokno a dílem pozavírali členy redakce, takto slepičí prdýlky současného establišmentu. Já měl Vokno ve velké váženosti, později jsem ho sháněl přes Petra Cibulku, přepisoval jsem ho a šířil kolem sebe jako protilátku bolšánského neinformačního tyfu. Tehdy jsem se, jak se říká u vás, "bohovsky" nasral a předsevzal si, že Vokno budu nejen šířit - sháněl jsem tehdy po všech čertech jakákoliv starší čísla - ale že komplet zastoupím celou redakci a se vší parádou budu partizánsky vydávat Vokno sám! A začal jsem koumat, jak na to. V té době jsem se ovšem seznámil s Petrem Urbáškem, punkerem tělem a duší a velkým zastáncem zvířecích práv, což tehdy rozhodně nebylo běžné, naopak. A právě on tehdy vydal jeden z prvních opravdových fanzinu u nás (po vzoru SNIFFIN GLUE, vůbec prvního punkáčského fanzinu z Londýna z přelomu sedmdesátých let, - tedy s veškerou tou punkovou estetikou vynucenou technickými možnostmi) s bizarním názvem HLUČNÁ LOBOTOMIE.

Pár stránek A4, strojopis, rukodělná grafika, xerox, sprej. To mě velmi zaujalo, protože já uvažoval výhradně v rámci běžného strojopisu a následných průklepů. Dali jsme jak se říká "další nesouvislou řeč", trochu se oťukali - přece jen to byl (o)kovaný punker a já hipisácké "houně" - a dohodli jsme se, že vytvoříme časopis spolu. "Ale musí to být bomba..!", upozorňoval mě Petr, což bylo vskutku slovo do pranice. Nic menšího by mě ovšem ani nenadchlo a šli bychom asi každý dál svou cestou. Začalo se makat, vše se řešilo za pochodu. Tehdy Petr ještě netušil, jakou bestii ve mě probudil, přiznávám mu k jeho velké statečnosti se kterou mi nosil svou porci graficky zpracovaných stránek, ještě obrovskou snahu a něco, čím trpí málokdo - soudnost. "Makej, kurva, makej..!!", drtil jsem ho a přehlížel, že nejen děti je třeba také chválit a povzbuzovat. "Sám jsi chtěl bombu! Já jsem čekal hirošimu a nagasaki v jednom a ty mi tady budeš podsouvat bombičky do sifonu..?!" Takhle nějak to bylo. Neříkal bych to ale, kdybych přitom sám sobě nešlapal na vocas! Ani jeden z nás ovšem netušil, do jakých rozměrů se časopis rozroste. Neměli jsme přitom žádné materiální ani finanční prostředky, vyjma svých zaměstnaneckých almužen, byla to zkrátka frajeřina. Ale jak říká Luke Jackson, hrdina filmu "Frajer Luke", který po sázce snědl padesát natvrdo uvařených vajíček: "To je právě ta frajeřina - nemít na to!"

Inspirací pro název OSLÍ UŠI mi byla věta z díla mého oblíbeného protirežimního písmáka Karla Havlíčka Borovského "Král Lávra má oslí uši, král je ušatec!" A mít v názvu převážně hudebního fanzinu orgán sluchu je ... a jsem já to přece jenom Osel, zrovinka včil mi to slovo vypadlo! No nic, každý si jistě za domácí úkol doplní sám, že.

Opravdovou pomocí při výrobě prvního čísla byla nabídka Pavla Komínka, zpěváka skvělé androušsko-pankýšské kapely STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE a vydavatele podzemního občasníku MAŠURKOVSKÉ PODZEMNÉ, který se jako vyučený knihař nabídnul, že tu nehoráznou papírovou bichlajznu nezištně sváže. Vyšlo pouhých deset kusů (na vyšší počet čísel už prostě nebyly peníze) a zbývalo vyřešit distribuci. Já jsem nechtěl, aby se se zakoupením výtisku časák válel u někoho v šuplíku, nechtěl jsem, aby kdokoliv mohl říkat "Mám Oslí Uši!", dotyčný by byl totiž ušatec. Šlo přece hlavně o to, aby se mezi našince šířili informace. Oslí uši č.1 byli tedy zadarmo, nikdo si je nemohl koupit, nikdo je tudíž neměl právo vlastnit, což také bylo v časáku výslovně uvedeno.

A tak jsem pro volnou distribuci převzal systém Venci Malíka, mimořádného hudebního nadšence odkudsi z hlubin jesenických hvozdů, který šířil na kazetách kompilace málo dostupných zahraničních nahrávek - zkrátka vždycky s každým "číslem" rozeslal jednotlivé kazety na různé adresy a přiložil seznam dalších "účastníků provozu", kteří měli po vyposlechnutí kompilaci obdržet. Já jsem žádný jmenný seznam už kvůli politické bezpečnosti čtenářstva v tomto ohledu neuváděl, spoléhal jsem na samospád. A tak deset geograficky vhodně zvolených osob obdrželo buď poštou nebo osobně po výtisku. Do jaké míry to fungovalo nevím, osobně jsem nikdy žádné číslo do rukou nedostal. Asi jsem byl vyhodnocený jako politicky nevhodný.

Během tří let vyšly tři čísla Oslích uší, pokaždé zhruba obdobného rozsahu a obsahu, včetně mých originálních grafických listů, jejichž součástí byl barevný sprej, takový drobný unikát v tehdejším světě graffiti kultury. "Barevné" (tedy posprejované) byly i některé stránky. Druhé číslo mělo obálku osla s červeným čírem a vyšlo v nákladu dvaceti kusů, prodával jsem ho tentokrát tuším za stopadesát voči, což dělalo sotva náklady na tisk (xerox) každého jednotlivého čísla.

Dav je ve varu. Ti, kteří ... tancují se pogo. Ti, kteří budou tancovat až do konce. Je mi líto děcek v části sálu. Vpředu není místo a tak se pogují v řadách mezi sedadly. Ta sedadla !!! Osobně doufám, že je punkeři roztřískají na kusy. Ovace jsou stále bouřlivější, a - THE EXPLOITED jsou tu!

A hned rozpalují sál "Punk's not dead". Všichni jsou jako v deliriu. Wattie s oranžovým čírem a oblečen do kůže, ... bíjený psychopatickýma očima, neustále škube rukou a jeho tělo je v akci; zkrátka svíjí se, jako střela se řítí kolem podia. Po jeho levici způsobně tančí basák Gary v džínsových klaunských kalhotách. Napravo Big John, dnes s vlasy na blond, pobíhá jako splašený býk. V jedné chvíli se zdá, že má záchvat. Na úvod "Dead cities" Wattie [illegible]: "Tohle je Glasgow!" Specifičtější rukopis je v "Blown to bits". "Tohle je věnováno Falklandám a Bobby Sandsovi - dvoum sebevrahům," ohlašuje a pak, během pauzy kdy se kytarista vrtí v nástroji, volá: "Big John a jeho zanbradla...!", dav spokojený, a pokračuje: "Soutěž. Zkuste uhádnout, kolik váží ty!" Jásot a: "Nezdá se vám, že zhubnul...?" - Jásot sílí.

The Exploited jsou velmi obdivováni. Nový s nimi hraje na tomto turné bubeník Danny poprvé a je výborný! "Army life", "Punk ...", "Cop cars", "Exploited barmy army", "... the USA", "Sex and violence" (to je jediná skladba, na kterou [illegible] zapomenout) a "Belsen was a gas", ve které Wattie hraje na basu a Gary zpívá.

O něco později je kapela v šatně obklopena dychtivou skotskou mládeží. Každý si v hlavě přehrává blábol o tom, že jsou pitomý a že se stejně nedostanou dovnitř. Wattie: "The Exploited se omlouvají všem punkerům, kteří se tlačí venku a snaží se dostat dovnitř. Nemůžeme pro ně nic udělat. Okay?"

Kdyby se fanzin rozdával tak jako tomu bylo poprvé, nikdy by nemohlo vyjít číslo další. S třetí várkou oslonovin jsem už tušil, že se s největší pravděpodobností jedná o labutí píseň, a tak jsem Oslím uším s pomocí pěti prstů na levé ruce a pěti na pravé vystrojil, co se týče vzhledu, extra nóbl funus. Moc hezké to tehdá měly! Ke sprejům jsem ještě přidal xeroxem odlišně barevně tonované stránky. Tentokrát již nebylo na obálce "logo" OU, ale fotografie skutečně nejpunkovějšího punkera tehdejší boläänské éry - Ivoše "Kačera" Kachtíka. Číslo vyšlo v nákladu třiceti kusů, jeho součástí byla originální kazeta s potiskem jako zvukový doprovod k obsahu, každý kus jsem prodával myslím za dva a půl kiliánu. A to už jsem byl v mnohých očích za těžkého žida, ač třeba jenom prázdná kazeta C-60 mě stála sedm pětek. Naštěstí jsem v té době už dávno chodil kanálama. Nemělo smysl klohnit čtvrtý nášup, nebyla by to už ani frajeřina, ale čiré zoufalství. Finančně jsem byl na huntě, trvalý spánkový deficit za uplynulé tři roky toho zarytého osla ve mě také řádně uondal, ale hlavně: fanzinu se nepodařilo vytvořit trvalejší tým spolupracovníků a přispěvatelů. Ti, co se okrajově prohnali jeho "redakcí" sledovali jiné cíle, například Martin Valášek později založil fanzin vlastní (což mi tehdy, přiznávám se bez mučení, samým překvapením lehce pozvedlo levé obočí), následně na punk zaměřené hudební vydavatelství Malaria Records.

Z obdobného soudku: na té malé české punkové scéně velmi činorodí bratři Ježkové z nedalekého Olomouce, pokrevní kamarádi Petra Urbáška, namísto spolupráce s OU začali vydávat vlastní fanzin SRAČKA. Dodnes si jednou za sto let kladu otázku, zda se náhodou šeptandou nerozneslo, že u mě si nevychutnají v české kotlině tolik oblíbené vzájemné poplácávání se po ramenách, nebo zda si chtěli jen sami pro sebe urvat svých warholovských patnáct minut slávy. Mě to další tříštění odjakživa roztříštěného připadalo kontrapruduktivní, ale zase připouštím, že jak MALARIE tak SRAČKA, která opravdu nemohla zvolit příznačnější název, byly punkové fanziny ve své čiré krystalické podobě. Osobně jsem obdivoval brněnský neortodoxní ŠOT, který vydával Luboš Vlach. Ten maník uměl o hudbě velmi zasvěceně a poutavě psát. ŠOT, na rozdíl od OU, obsahoval spoustu původního materiálu, takže moje bledá závist byla na místě. V té době se navíc s politickým převratem začal společenský led, po kterém se tak fajně bruslilo, lámat a jednotlivé kry se od sebe rychle vzdalovaly. S informacemi se najednou roztrhl šourek a potištěné polistopadové listí se začalo shůry sypat jako uschlý hnůj.

Ohlasy na Oslí uši byly pochopitelně kladné a uznalé, já ale veškerou tu chválu kvitoval víceméně s pouhým zadostiučiněním. Vzít to do důsledku - ono by bylo jaksi nepatřičné, když už ne přímo trapné, za tehdejší situace a podmínek jakýkoliv obdobný počin ještě kritizovat, to by si nelajsnul nikdo, byť já bych každou případnou kritiku vítal. Chvála je příjemná, ale kritika posouvá dál.

Na druhé straně, bych při nejlepší vuli nebyl s to cokoliv dolaďovat či vylepšovat. Do fanzinu jsem ze sebe vyždímal první poslední a "technické (ne)zázemí" skýtalo přísně omezené možnosti. I po letech jsem tu a tam dostával pochvalné dopisy a žádosti o výtisk, kterým jsem bohužel nemohl vyhovět. Jedna "groupies" mě dokonce vyhledala osobně a (cenzurováno). Jak patrno, vždycky se dá nějak vyhovět...

Kterýsi dnes renomovaný žurnalista mi napsal, že si na každém čísle "pochutnával jako na té nejlepší irské whisky", potěšila mě neustupná žádost pozdějšího kolegy v redakci MAŠURKOVSKÉ PODZEMNÉ a ještě pozdějšího majitele pražského hudebního vydavatelství Black Point zaměřeného na český androuš, Oldy Šímy - "Já je prostě chci!" Takové žádosti se nedalo odolat a tak jsem mu tehdy jeden výtisk klopotně sehnal. Doneslo se mi, že jednotlivá čísla fanzinu, tohoto "monstra", jak se kdosi kdysi na internetu vyjádřil, skončila jako "vzácný přírůstek" (slova ředitele knihovny a experta na samizdat pana Jiří Gruntoráda) v pražské knihovně zakázané literatury LIBRI PROHIBITI. Jedna známá, které si tam kdysi šla Oslí uši omrknout, mi pohoršeně líčila, že měla dojem, že si snad bude muset běžet umýt ruce, než jí fanzin "ale výhradně jen ke stolečku" půjčí. A prý: "A ještě se tam na mě pořád jakejsi chlap chodil koukat, asi jestli obracím listy dostatečně opatrně!" Tolik hlasy zvenčí, tedy žádná schíza. Nejen v souvislosti s OU a nejen s odstupem času bych se rád důsledně vymezil proti všemožným těm "ouholičkám" ("To je taková strašně škaredá dětská nemoc, víte?" - Rychlonožka) a tradovaným mýtům o tom, co všechno za těch zlých komunistů nešlo. Šlo ledascos. Bezezbytku platí fráze, že nikdy to není v režimech, ale v lidech a jejich vrozené předposranosti. Jářku, neslyším snad již včil odkudsi, že tohle jsem si mohl odpustit..?

"...v tomto údolí umírajících hvězd
v tomto dutém údolí
v tomto zlomeném jícnu našich ztracených
království na tomto posledním místě setkávání
společně tápeme a vyhýbáme se řeči
shromáždění na tomto pobřeží vzduté řeky..."

Materiál do každého čísla se sháněl věru krkolomně, Eliotova "Pustina" hadra. Období mé "práce" si dneska vychutnávají pouliční a podomní prodejci a sjednavači smluv čehokoliv: "Dobrý den, mohl bych vás prosím vás ... aha... tak vám přeji krásné odpoledne..." Ale já ve svých letech už prošel důkladným školením socialistického vzdělávacího systému a měl jsem stále přičinlivě na paměti, že "Iniciativě se meze nekladou." A v kombinaci s intošským "Jen malý člověk si klade malé cíle." a lidovým "Vydrž, prťka, vydrž..!", to byla vskutku nehorázná brnkačka. Rozjel jsem tak čilou korespodenci, že pošťák, bytostným založením veselá kopa, mě začal zdravit velice nevrle. Agenda se stále rozrůstala, získávat kontakty v zahraničí bylo v podstatě jednoduché, protože tady například kolovala originální čísla informacemi neskutečně natřískaného amerického undergroundového fanzinu zaměřeného na punk - MAXIMUM ROCK N ROLL. Redakce MRnR ovšem měla barák jenom pro sebe a angažovaly se tam desítky lidí, fanzin měl dvě přehršle přispěvatelů a distribuci po celém světě. Jenom stránek "nad dopisy čtenářů" měli tucet a kousek. Myslím, že uspěšně fungují dodnes.

Kontakt na mě se začal také pozoruhodnými cestičkami šířit za hranicemi., občas jsem obdržel i nějakou "nevyžádanou zásilku". Tak mi například jednoho škaredého dne přišel balíček z Francie s knihou JUDASJESUS, takovou kompilaci intelektuálních příspěvků od tehdy již celosvětově slovutných punkerů. Autor kompilátu (později mi zaslal ještě autorský výtisk jeho knihy o Rimbaudovi) byl přítelem tehdy málo známého herce Marka Vašuta, což bylo vskutku bizarní. Do zasílky neuváženě vložil dvacetifrankovou bankovku a tak jsem musel osobně na poštu a celý balíček se pod dohledem paní ředitelky a jakéhosi mě neznámého pitvorného pána s pleší a v šedém saku - já jsem těmto týpkům soukromě říkal "moskevští inžynýři" - důkladně protřepal. Netuším, kolik deka mé vlastní prdele mi zachránil následný politický převrat v roce 89. V souvislosti se získáváním materiálů bych rád s velkou úctou vzpomenul a aspoň tímto způsobem dodatečně vzdal svůj hold jednomu mě neznámému "pražskému pepíkovi" jménem Petr Štembera (bez záruky), ještě starší "houní", než jsem byl já, který byl v kontaktu s Vencou Malíkem. Tento geroj chodíval na britskou a americkou ambasádu poptávat tam dostupný MELODY MAKER a NEW MUSICAL EXPRESS, rukou (!!) přepisoval vybrané články, doma je překládal, přepisoval na stroji a následně v průklepech šířil bez odměny mezi své známé. Jenom vytříděných věcí pro případné potřeby OU jsem měl doma kopu zvíci jezeďáckého stohu! Ještě je potřeba připomenout, že i díky stále běžnějšímu přístupu ke kopírovací technice začala "bujet" fanzinová scéna, ve které získali mnozí jedinci možnost uplatnit své ambice, takže dinosaurus jménem Oslí uši mohl v klidu zmírat po přesličkách. Dnes je dílem lekrační a dílem potupná nutnost připomínat mladším ročníkům v jejich kravských rozhledech, že v dobách krále Gustáva prvního Opeřence neexistoval ani internet, ani mobil a že přístup k tzv. "pevné lince" byl značně omezený, kontakty se musely odbývat složitě poštou, nejlépe osobně. A tak mi kromě všeliké pachuti v ústech zůstala spousta veselých "historek z natáčení".

Vzpomínám si, jak jsem omylem zničil poslední stránku jakéhosi rozsáhlejšího materiálu z Melody Makeru, který jsem už druhý týden překládal. Nezbylo než si v práci vyžádat dovolenou, odjet do Prahy, vyhledat nějakou akademickou půdu, kde kýžený výtisk skladovali, trefit se do odpolední pracovní doby, bylo zrovinka úterý a otevřeno pro veřejnost měli až ve čtvrtek (mezitím hledat přístup k telefonu a modlit se, ať to v práci někdo dopoledne zvedne a omluví mě, že nedorazím), vystát několikahodinovou frontu před xeroxem mizerné kvality, který se neustále sekal, a s kořistí se třetího dne šťastně vrátit domů, tedy znovu absolvovat čtyřhodinovou cestu vlakem v uličce u hajzlíku, v pozoru, spolu s dalšími třiceti šťastlivci - loktaři, kterým se nějak podařilo do uličky vagonu zvenku taky nacpat. Doma jsem zjistil, že mi obsluha kopírky (po mnoha desítkách minut vzájemného boje jsme se už doslova nenáviděli, já měl od každé velkoformátové stránky MM snad desítku xeroxovaných listů A4 kopírovaných ve stylu "pokus-omyl", které se ovšem museli krvavě platit) právě ten potřebný kousek vytiskla jen zpoloviny.

"Continuing the story,
humanity stumbles
gone is the glory,
there's a far distant rumble"

"Příběh pokračuje,
lidstvo klopýtá
Sláva je pryč,
je slyšet vzdálený rachot"

VAN DER GRAAF GENERATOR's
"AFTER THE FLOOD"

Po uzavření třetí a poslední kapitoly Oslích uší a po krátkodobém, o to však intenzivnějším rock 'n' rollovém životním stylu, jsem jednoho šedivého a kalného rána vlezl z mladické nerozvážnosti a v těžké kokot-covině do chlívku k pašíkovi (lidově: "mašurkovi") jménem Šavel Silvestr a vše bylo zase normalizačně pestr. Cituji kousek historie z oficiálních stránek undergroundového časákozpytu MAŠURKOVSKÉ PODZEMNÉ:

1991 - 1993 Rosťa Bezděk (pseudonym Osel) ještě v 80.letech opisoval a dále rozšiřoval Mašurkovské podzemné aniž redakce cokoliv tušila. Po tomto objevu byl nadšeně uvítán v redakčních řadách. Časopis pozvedl graficky a především obsahem. Současně ještě dělal punkový občasník Oslí uši, který patří k tomu nejlepšímu, co tady vzniklo a dodnes kupodivu nijak nezestárnul. V říjnu 1992 oba časopisy fúzují a Osel se stává u čísla 15 šéfredaktorem. Pak odchází po svých dvou nohou.

Titulní obálka č.13 byla vyvedena moc pěknou původní kresbou Oslíka a Mašíka drandícího na jakési pojízdné plošině, oba jako Večerníček rozhazující do vzduchu výtisky OU a MP. Psal se rok 91 a já jsem jako součást "přílohy" našeho plátku sepsal obsáhlejší slovník anglické sprostomluvy, tak jak jsem ji dříve pochytal hlavně ze zahraničních androušských fanzinů, což v té době byla věc nevídaná a neslýchaná. Fuck. Ten slovník a zároveň jakási mini-konverzační příručka se pyšnil bulvárním jan-ámosovským titulkem "BĚŽ DO PRDELE, TY KURVO ZKURVENÁ!" a já se téměř obával, že celá věc u cenzora Komínského neprojde. Inu: prošla, co by ne! Shodou okolností mi bylo právě v té době umožněno (z mimořádné nouze a nedostatku angličtinářů) vyučovat řeč na místní průmyslovce, což bylo z ohledem na muj vnější "obal" také nevídané a neslýchané, o - leckdy lidově domýšleném - obsahu nemluvě. Protože jsem byl se žáky - na rozdíl od sboru pedagogů - zadobře, přitočil se během jedné hodiny ke mě velice spiklenecky mladý číman s tím, že má pro mě něco moc seznačního, z čeho bychom se mohli třeba také učit... "...a kurva(zkurvená)!", ujelo mi při nahlédnutí do matroše. Bylo pozdě na jakoukoliv akci, četné kopie už zhusta kolovaly po škole, aby byly vzápětí odchyceny. Nastalo vyšetřování, já jsem na pedagogické radě obdržel jeden "výtisk" a byl jsem požádán o vyjádření. Chvilku mi trvalo, než jsem se opanoval, zorientoval a pochopil, že se po mě nežádá "vyjádření" ve smyslu "vysvětlení", ale jen něco jako "odborný posudek". Se zadnicí zmáčenou potem jsem poté jako zdatný rétor velice moudře zahovořil a na závěr svého proslovu se od takové práce jako slušný pedagog štítivě distancoval. To zmiňuji hlavně proto, kdyby někdo pojal báječnou myšlenku zaměstnat mě jako tiskového mluvčího. Jsem schopen vykecat každou buznu i z globálního oteplování. Dodnes mě propalují neúhybné rentgenové oči matikáře, vševědálka a kardinálního rošelijé na půdě školy vezdejší.

Na půdě MP, této konečně rozjeté androušské mašině, jsem byl šéfredaktorem, posléze redaktorem, posléze překladatelem, posléze přispěvatelem (mým posledním příspěvkem byla pravdivá tragikomická povídka o válečném střetu s hordou h-romských cigošů na vepřovském nádraží nazvaná "Osel a opice") a posléze - jak uvádí tiráž č.17 - "topičem s hlavním brzdičem". S odstupem času si obzvláště cením onoho dvojsmyslého "topič". MP se po mém odchodu samozřejmě nepotopilo, frčelo plnou parou vpřed. Na palubě v té době už stáli pevně rozkročení onačejší podzemní kábrtové: Olda Šíma, velmi kvalitní písavec (a šéf hudebního vydavatelství BLACK POINT), který říčel do větrného tunelu: "Celý časopis je dost DOLEVA, jsem na to dost alergickej!" a Vladimír "Lábus" Drápal (později šéf GUERILLA RECORDS) také s kvalitním pérem, který to dotáhl v místě svého bydliště až na ředitele kulturáku. Všímavý Šavel Silvestr, v občanském průkazu řečený Pavel Komínek, tu a tam jako kozí bobek utrousil poznámku, že ve svých rozhovorech s underground V.I.P. také nemusí být Lábus vidět na každé otištěné fotce. Třetím výkonným komínem na impozantním Podzemnicu byl Halfskin alias Milan Mézl, velmi rád jsem četl jeho recenze psané obeznale (i když to asi nebude to pravé vořechové slovo), s nadhledem a vtipem. Svatá redakční trojice! To říkám bez špetky jízlivosti, MP mi v dobách svého rozkvětu přišlo jako taková malá česká obdoba celosvětově proslulého amerického HIGH TIMES (v překladu nejen "Nejvyšší čas", ale i "Čas zhulenosti"), z kterého se také přebíraly příspěvky. I v tom malém dobrovolném kroužku českého undergroundu obecně však bylo velmi oblíbeným sportem vzájemné mytí prdelí a okopávání kotníků, a tak si Mašurky díky soustavnému velebení marihuany a vnášení potřebných informací do každého čísla vykoledovaly od zlých jazyků přízvisko "Malý zahrádkář". Byla to hanebná odveta ze strany punkové redakce ANIMAL S.O.S., která se šeptandou dozvěděla, že komunita "piva a řízků" jejich fanzin, neustále zveřejňující fotky makaků různě trápených v laboratořích, nazývá posměšně "Opičí magazín". V té době jsem už ale stál notně stranou výpravného seriálu "džunglí a cirkusem", s č.15 jsem s prací sekl, smekl a rozběhl se za odhozeným širákem v dál.

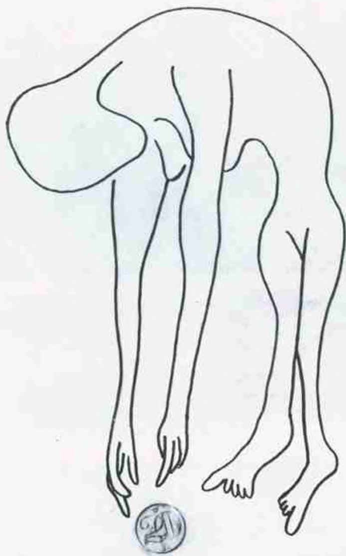
Zdlouha a špatně: zdálo se mi, že nemám věci plně pod kontrolou, zvláště když v jednom z čísel vyšly jako ilustrační doprovod mé koláže ve společnosti s kolážemi již zavedeného básníka a spisovatele Miroslava Huptycha, nebo když byl jako hotové dílo (!) zveřejněn můj teprve nahozený šmírák komiksu a povídky na pokračování, jednalo se o takovou parodii na Rychlé šípy. Nutno podotknout, že dílo pana Foglara bylo v úzkém levičáckém kruhu redakce, tedy mě a Šavla, považováno s úctou a jednotlivé zpotvořené citace prosakovaly v narážkách v písmu co chvíla. Tehdy se mnohým čtenářům zdálo, jak jsem bokem zvěděl, že s Oslem asi nebude všechno (mo) mentálně až tak v cajku. Na vše jsem z nížin svých hlubin vysoce nasřel a se zíváním zhodnotil, že "To nejmenší co můžeme udělat je zamávat si", abych si tímto vypůjčil z titulu alba mých milovaných Van der Graaf Generator. A "After the flood", po mě potopa... Mašurkovské podzemné najelo na mělčinu až s číslem 25. a hnípá tam dovčil. Škoda lásky! Nebo Folcvágn..?

V rozsáhlém dokumentu České televize o historii rock n rollu v naší dvojocasé socialistické vlasti, ve které tak proklatě chyběly banány až se po převratu horlivým přičiněním vlastních obyvatel sama stala banánovou republikou, je o MP několikaminutový šot , ve kterém vystupuje vydavatel Šavel. Po shlednutí jsem jen zdánlivě smutně zahýkal, že do kamery také mohlo padnout, že rozebraného nákladu 1. 500 kusů (č.1 začínalo s jedním jediným strojopisem a jsme -li u nákladu, tak jen pro srovnání: dříve zmiňovaný slovutný Maximum Rock 'n'Roll s celoplanetární distribucí měl kolem 10. 000 kusů a nikdy se zcela nevyprodal) se dosáhlo až po fúzi s OU, kdy MP převzalo i "členskou základnu" s velmi zvědavým očekáváním. A ještě drobnost: Šavel uvádí, že nikdo z redakce za svou práci nedostával z pochopitelných důvodů honorář. Musím na sebe prásknout, že mě osobně kdysi vyplatil dokonce několika tisícovkama, jenž ale vzápětí nepříjemně znehodnotil nejapnou poznámkou, že to je "na to kolo pro tvý děti", když prý tak pořád skuhrám, že jsem díky MP věčně švorc. Už si nevzpomínám, ale mám dojem, že mé děti mrkev pro Osla ostrouhali. A já se probudil do dalšího šedivého a kalného rána se strašidelnou kokot-covinou...

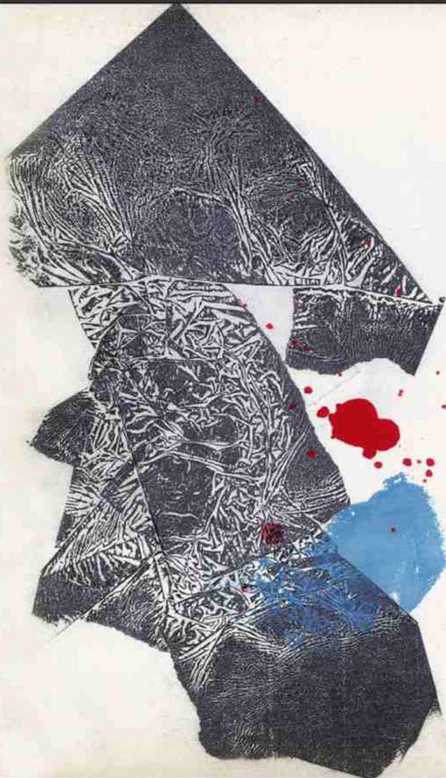
"Jsa Čechem, pořádám koncerty české. Tož přece jest nám Čechům volno, abychom svých vlastních koncertů směli pořádati. Anebo jest české obecenstvo k tomu méně způsobilé? Mám za to, že naše dobré jméno jakožto národa hudebního jest dosti staré a známé. I jest úlohou umělce, pravou láskou k vlasti nadchnutého, aby jméno to více a více povznesl. Já činím toliko začátek." BEDŘICH SMETANA, Slavoj, 1.10.1862

S prvním číslem Oslích uší se také datuje vznik, nebo založení MOTHERFUCKER DISTRIBUTING COMPANY, tedy "distribučního společenství spřátelených jedinců s mezinárodním stykem" jak velkohubě stojí ve "stanovách firmy", jejímž jediným členem jsem byl já, sám sobě dycynky nepřítel. Ale co to povídám - člen! Byl jsem general director, top manager, top office accountant a vedoucí odboru řízení lidských zdrojů, mimo mnohé jiné... Vědět tehdy, že bezbřehým módním nadužíváním "fuck" postrácí slovo jakékoliv kuličky a přijde o svou chuť zakázaného ovoce (vždyť ani Jim Morrison si ve své době nedovolil více než jen hláskovat F.U.C.K., a úvodní bombastická řeč z koncertu michiganských proto-punkerů z roku revolucí 68 "Kick out the jams, motherfuckers..!!" je dodnes cudně vypípsvaná), jistě bych firmu nazval UMCARÝJA PRSTY V PIČI, nebo tak nějak. Dnes mi svým vyprázdněným "slovníkem ulice" pijí krev obézní negeršti "muthas" z U.S. of A. a vzhledem k tomu, že ji mám modrou, je na bíle dni, že pod černou kůží výrazně barevně tratím! Mimochodem, co se týče rapu, či hip-hopu, či kýho toho zmutovanýho a zvulgarizovanýho čerta, je fascinující, že hudba těchto blahobytných špekbuřtů ověšených žlutými řetězy, ve mě vyvolává nelibé pocity, jakýsi seznam negací, patologických psychiatrických diagnoz, kdežto původní blues, tedy hudba jejich otců a jejich otců, zbídačených a vyzáblých otroků z plantáží a kriminálů ověšených řetězy černými, pocity naprosto opačné, radostné, povzbuzující. Tím chci jen připomenout, že punk rock je přes klasický rock n roll pouhou přímou odnoží zelektrizovaného blues. Ale je možné, že se nemýlím.

MDC (těšilo mě, že stejnou zkratku měla moje oblíbená ultrarychlá hardcorová kapela MILLION DEAD COPS, milion chcíplejch fízlů!) nebyla samozřejmě zaměřená na žádný profit, rozehrávání bylo zdarma, zájemce o nahrávky se podílel pouze na nákladech spojených s doručením poštou. Akorát byl duševně zatížen žádostí o pomoc při rozšiřování katalogu, tedy dobrovolným sháněním dalších nahrávek. Občas malý český škudlil poukazoval na cenu kazety, která odpovídala ceně v maloobchodní síti. Ten se ale rekrutoval z řady těch punkrockových spoluobčanů, kteří byli v přímém spojení s místním vexlřotem a nakupovali levněji a navíc kvalitněji například v Tuzexu. Já součástí těchto tajnosnubných kanálů nebyl a proto jsem raději uvítal, když si každý poslal kazetu svou. Tím se dotyčnému zase prodražilo poštovné, slevnilo inkognýto (vzhledem k občasnému prošťourání balíku ze strany autorit) a tak raději zanecháme malé násobilky. Pro činnost se sháněním nahrávek bych mohl použít spoustu moc pěkných a výživných metafor, nevyjímaje tu o chcaní proti větru.

česká žena

Zkrátka šlo o to komunikovat po krkolomném obstarání jména či adresy buď prostřednictvím pošty (a s nadějí na odpověď padesát na padesát investovat do sladkých lákadel v podobě zaslání nějaké hudební chuťovky grátis, protože na obyčejný dopis reagoval málokdo), nebo přímo a to při sebemenší příležitosti - koncert, hospoda, osobní návštěva "na blind" - s kdejakým vohráblem, které mě nejdříve vyhodnotilo jako pohůnka tajné policie a potom odkázalo k dalšímu vohráblu, které mě odkázalo buď "někam, nebo k dalšímu vohráblu, které mě odkázalo... tak dlouho, až jsem se zkrátka dostal ke zdroji, který už v té době dávno věděl, že jsem estébácký vyzvědač a nic mi neposkytl. Také jsem cestoval po vlasti s kazetovým double-deckem pod paží po vzoru "field-recordings" á la profesor John Lomax, Charles Seeger a jiné celebrity amerického universitního světa, já osobně mám z té doby čestné doktoráyt asi ze tří policejních služeben. Jedno zatčení obnášelo obžalování z rozkrádání socialistického majetku, když jsem se asi na deset minut napíchnul v čekárně olomouckého nádraží na místní zásuvku elektrického proudu, abych si veselou muzikou zpříjemnil čekání na vlak. Marně jsem při eskortu prosil a naléhal, že vzniklou škodu uhradím. Během oněch "field-recordings" jsem se blíže seznámil se spoustou zvukařů, někteří z nich mi tu a tam věnovali i blazeovaný pohled, víc se nenamáhali. Platila jakási přímá úměra, že čím oficiálnější koncert, tím méně komunikativní zvukaři. Ti vstřícnější z druhé strany černobílého spektra byli ovšem zase vesměs nekomunikativní z důvodů přechodné fyzické zchátralosti.

Je jisté, že pro prču samotnou vypichuju ty méně příjemné stránky businessu, ale nebýt spousty ochotných fandů, kteří mi vycházeli nezištně vstříc jen pro tu možnost sdílení, nebyl by katalog MDC tak rozsáhlý. Za všechny bych rád jmenoval například Janka Soldana z mého rodného Uničova, pořadatele soukromých androušských hudebních slavností, který dokonce sám jen tak pro radost vyráběl i obaly kazet. Z jedné jeho akce existuje třeba unikátní a hudebně velmi kvalitní záznam koncertu kapely POSÁDKOVÁ HUDBA MARNÉHO SLÁVY (osobně jejich produkci hodnotím v rámci českého bigbítu nejvýše), originální kazetu mi ovšem nějaký poberta odcizil při návštěvě přímo z bytu. Dnes je nahrávka, tedy druhá kopie, součástí katalogu vydavatelství BLACK POINT.

MDC nebyla zaměřená výhradně na punk, řídil jsem se osobním vkusem. Jen jsem se vyhýbal nošení dříví do lesa (tj. rozšiřování nahrávek z produkce FIST RECORDS - pod vedením hudebníka Mikoláše Chadimy -, "vydavatelství", nebo lépe "šiřitelství" zaměřené převážně na tzv. alternativní hudbu jako EXTEMPORE a ŠVEHLÍK) a nošení vody do studny (tj. rozšiřování nahrávek z katalogu Petra Cibulky, chartisty, který si vzal za úkol rozšiřovat, alespoň tedy zkraje, převážně tzv. undergroundovou hudbu jako PLASTIC PEOPLE a DG307). Alternativa a underground tehdy mezi sebou ideologicky směšně řevnil, kdo je jako větší sráč a kdo větší hrdina, a přitom všechno jedna rodina. Postupem času jsem zjistil, že MDC vlastně do sebe v podstatě absorbuje nahrávky z jakýchsi "oblastních buněk", produkujících muziku takříkajících ze středu své komunity. Existovaly ŠOT RECORDS, RYTMICKÁ MLÁDEŽ, STRES RECORDS, na Slovensku FUKKAVICA RECORDS, i Mašurky měly svůj KLIKOTOČ RECORDS, všechny ostatní firmy dnes k dohledání jak na stránkách OU, tak v rozličných disertačních pracích těch, co potřebují diplom.

Jediným vlastním výrobkem MDC bylo "album" kapely SMRT MLADÉHO SEBEVRAHA, velmi skočného oi punku od Vsetína pod rozmáchlou taktovkou kytaristy Romana Morocze. Roman mi tehdy přinesl domů asi pět odrbaných kazet jejich nahrávek, ze kterých se vybralo co třeba, sestříhalo, přetočilo, namnožilo - vyšly dva kusy a celý náklad byl mezi námi ihned rozebraný. Roman kazetu u mě při odjezdu vzápětí zapomněl. Přepsal jsem a přeložil texty pro distribuci za kopečky, vyrobil obal. Dnes je album v distribuci opět BLACK POINTU. Pokud obsahuje originální obal, je na něm anonymní silueta sebevraha (do které může každý dosadit foto svého fyzična), který se snaží zachránit před rychlíkem řítícím se z tunelu naděje svižným šplháním po laně, na kterém se krátce předtím chystal oběsit. Osobně jsem vyrobil asi tři desítky obalů pro různé kapely, které už ovšem dávno mohly mít svůj vlastní, o kterém jsem neměl potuchy. Těsně po převratu jsem svou kolekci obalů zapůjčil na jakousi výstavu zakázaného umění a od té doby koukám, kde nechal tesař díru. Někdy nosní dírku, jindy říť- a furt piču, piču... Obaly nemáme, zkuste se zeptat příští týden!

Nejen produkci MDC, ale v podstatě celý svůj archív jsem během té doby z mě vrozené lakoty způsobenou vleklou industriální bídou vyhandloval za jiné nahrávky právě s Petrem Cibulkou a to za jiný hudební matroš. Zkrátka jsem nemohl cálovat ty nehorázné sumy, které požadoval.

BEZPEČNOST / STOPY

případ

uvaz hudebníků ČSR nezabezpe
realizaci uvedeného vlas
a ačkoli se touto otázkou za
období, rozpornosti

mladý svět * 36

XXX. ROČNÍK • CENA 2 Kčs

Sami považte: například nahraná kazeta C-90 stála bez dvou pětek dvěstě voči, takže si našinec za týdení mzdu odnesl domů dvě kazety plus nějaký ten ilegální strojopisný magazín s podpisovou akcí navrch. A znovu zvažte: kolik čeho byste si vy osobně dnes sami rádi za svůj týdenní plat odněkud odnesli? Takže s pláčem ke křížku - včil už je snad jasné, kdo je " ta svině, která všechny nabonzovala", jak ve vstřícné předposranosti lomil žalostně rukama kdosi z nejmenovaného hudebního šiřitelství, když zvěděl, že kazety kolují nekontrolovatelně i mimo okruh prokádrovaných. Zbývá už jen zjistit, kdo tehdy vydával fanouškům a zájemcům o hudbu čisté lustrační osvědčení. Nebýt Cibulky nikdy by se tak masově nerozšířily nahrávky například báječných PSÍCH VOJÁKU, navíc v té nejvyšší možné kvalitě.

Otázku jak to měl Cibulka s financováním a následným vejvarem nalitým do vlastního chřtánu (jak šla šuškanda), nezodpovím, protože nevím a bylo mi to tehdy šumák. Co vím je, že jeho malý byt se podobal nahrávacímu studiu, celou obývákovou stěnu zabíraly kazetové double-decky a cívkové magneťáky, které jely dnem i nocí, všude kolem různě odložené a štosované příšedší i neodeslané balíky. Vedl si pečlivě evidenci všeho, včetně návštěv, měl k tomu vyhrazenou objemnou knihu. A pak si pro mě přišli, jak se říká. Dostal jsem pozvánku od StB na pokec v souvislosti se zatahováním sítě v rybníku tej naší neoficiální kultury. Jooo, bass tvrdí muziku! Pan vyšetřovatel byl moc hodný mladý pán v šedém kvádru s kostkou, velmi šik bolševik, pořád cucal hašlerky, dokonce mi nabídnul, ale já odmítnul s tím, že už mám v krku knedlík. Pár hodin jsme si povídali, bylo ale vidět, že nic z toho co říkám ho kale nezajímá, dávno věděl všechno. Já jsem ale nevěděl nic a tak jsem pořád - s ohledem na sečtělost v rámci dobrodružné literatury - čekal toho druhého vyšetřovatele, toho zlého. Nepřišel. Pak táčky skončily a pán zavelel: "Tak jedem..!" "A kam?", vecu a on že k nám domů "trochu se porozhlédnout". Já měl sice doma uklizeno dávno, přesto mi srdce spadlo z kalhot mezi kolena. Ještě mi tak doma pod psací stroj podstrčí cihlu heroinu a já budu mít voplétačky s ouřadama! Vezli mě po pansku služební Volhou, ovšem směr Brno. Osmělil jsem se při vidině "s rozbitou lebkou do příkopy pad, plakala Maryčka Magdonová", že jako tudy cesta nevede a tak, a namoutě - oni to opravdu otočili, řidič se prý spletl. To už jsem byl ve voze Volze na koni a spustil nářky jako starý cigán: :"... chudobný som, nič němám pánko, prisámvačku, syn chorý, žena těhotná..." - což byla všechno pravda. Že jsem měl chrabře vykřikovat něco o povolení k domovní prohlídce, sedat si na zem a podobné výstřelky? Je vidět, případný hloupý čtenáři, že nevíš, jak rozkastovaná byla vrstva protistátních živlů, u táboráku přidám pár šťavnatých storek, anebo si přečti knihu "Nechte mluvit Kachtíka", kterou možná napíšu. Nakonec "šedaví pánové v zrcadlech kolem stěn" automobilu kývli, že k nám tedy nepůjdou (byla už přece jenom poledne, doba oběda, a oni zastavili zrovinka před zájezdním hostincem), když jim něco donesu do auta. Přinesl jsem myslím něco upečené v polooficiální Jazzové sekci a pár kazet od Cibulky s trochou té omáčky kolem, co také jiného byste od provařeného bonzáka čekali, že. A pak jsem se zase vrátil šťastně domů, žena že bude oběd a že skočí do onoho hostince pro knedlík... "Nikam! To už tady dneska bylo..!"

(Osel, 2014)

muzika-komunika digital publishing 2020